No. 2456 Zaterdag 14 Februari 1931. 48ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad : Pastorie Otrabanda, Tel. 507.
Administratie : St. Thomas-college.
DRUKKER. B. J. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50 voor elken regel meer 10 cts.

Eigen aangifte.

Naar aanleiding van het eindverslag van den Raad, inzake wijziging en aanvulling van de „Inkomstenbelastingverordening 1906", zond Z. E. de volgende Nota aan den Kolonialen Raad.

Algemeene beschouwingen.

Ondergeteekende had gemeend, dat, na de terugneming zijnerzijds van het voorstel tot verhooging van het tarief, de Raad van zijn kant vrijheid zou hebben kunnen vinden over zijne bezwaren tegen de verplichte eigen aangifte heen te stappen.

Nu er eventueel nog leden blijken te zijn, die hun afwijzend standpunt tegenover dat onderdeel van het gewijzigd ontwerp handhaven, wenscht hij het volgende op te merken.

Het bij de vigeerende verordening gehuldigd stelsel van aanslag naar schatting leidt in verreweg de meeste gevallen er toe, dat bij het opleggen van den aanslag als het ware een slag in de lucht wordt gedaan.

In de thans achter ons liggende tijden, waarin de Curaçaosche samenleving bij wijze van spreken een besloten huishouding vormde, waarvan de meeste leden eenigszins op de hoogte waren van elkanders financieele omstandigheden — tal van aangiften voor de successiebelasting hebben nochtans het bewijs geleverd hoezeer men zich toen ook nog kon vergissen — kon in de geldende regeling omtrent de aanslagoplegging worden berust. De voortdurende aanwas door vestiging binnen het gebiedsdeel van belastingplichtigen, omtrent wier geldelijke omstandigheden niet het minste is bekend of kan worden nagespeurd en de zeer aanzienlijke verschuivingen, welke zich doorloopend in den economischen toestand ook der inheemsche belastingplichtigen voordoen, dreigen echter het bestaande systeem van aanslagoplegging tot een karicatuur te maken.

Dat de belasting niet ten volle opbrengt hetgeen zij volgens het bestaande tarief behoorde op te brengen is dan ook, naar ondergeteekende's overtuiging, niet zoozeer te wijten aan de in het eindverslag opgenoemde omstandigheden als wel aan de gebrekkige methode van aanslagoplegging.

Ongetwijfeld loopen er onder de z.g. losse arbeiders nog een aanzienlijk aantal rond, wier inkomen een aanslag in de belasting kan wettigen, doch die alsnog niet door den fiscus zijn achterhaald en komen er ook wel gevallen voor van belastingplichtigen, die het gebiedsdeel verlaten vóórdat hun een belastingbiljet kon worden uitgereikt.

Maar men overschatte de geldelijke consequenties van een en ander niet. Van de z.g. losse arbeiders, menschen veelal, die van de hand in den tand leven en geen zakelijk verband bieden, waarop de belasting zou kunnen worden verhaald, zouden zeker 50% der aanslagen ten slotte als oninbaar moeten worden voorgedragen, terwijl wat de tweede bedoelde categorie betreft, de belastingplichtigen dus wier vestiging in het gebiedsdeel van tijdelijken aard is, door de administratie der belastingen al het mogelijke wordt gedaan om, door het bespoedigen van den aanslag, de uitreiking der biljetten en de invordering der belasting, het verlies uit dien bedoelden hoofde tot het minimum te herleiden.

Intusschen heeft ondergeteekende uit het eindverslag den indruk gekregen, dat het hoofdbezwaar van de tegenstanders van de „eigen aangifte" de omstandigheid geldt, dat vele winkeliers en kleine neringdoenden, die niet boekhouden, niet in staat zullen zijn aangifte van hun inkomen te doen.

Zich aansluitende bij de leden, die deden uitkomen dat van strafbaarheid in gevallen van te goeder trouw doen van een onjuiste aangifte geen sprake kan zijn, daar de verordening daartoe *opzet* vordert, moge hij de aandacht vragen voor artikel 16b, waarbij voor het vorderen van aangiften van de belastingplichtigen een inkomengrens van f 2000.— is gesteld.

Hoewel die grens, naar ondergeteekende's meening, hoog genoeg te achten is om het door de afdeelingen aangegeven ongewenschte gevolg van het stelsel der „eigen aangifte" te elimineeren, is hij, ten einde het geopperde bezwaar geheel weg te nemen en tevens het bewijs te leveren, dat het allerminst de bedoeling van het ontwerp is eenvoudige lieden als kleine winkeliers en neringdoenden en zoovele anderen, die kleine bedrijven uitoefenen, last en ongelegenheid te veroorzaken, bereid de in het aangehaalde artikel gestelde inkomengrens te verhoogen tot het in het eindverslag genoemde bedrag van f 3000.—.

Met deze laatste tegemoetkoming vertrouwt hij ook de laatste bedenking van de tegenstanders der „eigen aangifte" te hebben weggenomen en hun stem voor het gewijzigd ontwerp te hebben gewonnen."

Curaçaosche Sprokkelingen

Werkloosheid en Waterloosheid.

Twee dingen, 't een al even erg als 't andere. Zonder werk kan een mensch niet leven, zonder water nog veel minder.

Beide zijn vraagstukken, die de volle aandacht verdienen.

We zijn op informatie uitgeweest, en tot de conclusie gekomen, — een verblijdende conclusie, — dat beide vraagstukken de ernstige aandacht van het Bestuur en de betrokken Departementen hebben. Men heeft er niet stil gezeten om tot een bevredigende oplossing te komen.

Zooals van een man als Gouverneur Van Slobbe die alles aanpakt, maar dan ook goed aanpakt, te verwachten was, heeft hij beide zoo dringende vraagstukken niet maar koud langs zich laten heen gaan, alsof er geen wolkje aan de lucht was. Hij heeft er wel degelijk zijn aandacht aan geschonken, en blijft deze schenken, en zal zeker niet rusten, vóórdat hij een goede oplossing gevonden heeft.

Wat het eerste — de heerschende werkloosheid, — betreft, heeft Zijne Excellentie niet alleen met den Directeur van Openbare Werken herhaaldelijk geconferencieerd, en er bij dezen op aangedrongen, om zooveel als 't maar eenigszins mogelijk is Curaçaosche arbeidskrachten te werk te stellen, — doch ook gesproken met de Directies der diverse maatschappijen, vooral van de C. P. I. M. en de Phosphaat maatschappij.

En dit niet eens, maar bij herhaling. Genoemde maatschappijen zijn overtuigd, dat een goede verstandhouding met het Curaçaosche volk, in beider belang, zoo eigen als volksbelang is.

Vandaar de gelegenheid die de C. P. I. M. voor Curaçaosche jongelui heeft opengesteld, om praktisch te worden opgeleid in de metaalbewerking; en het aanbod aan verschillende Curaçaosche jongelui gedaan om bij de maatschappij in dienst te komen.

En wat de werkgelegenheid betreft, heeft de Directie zich bereid verklaard, om zooveel als in haar vermogen is, het vraagstuk der werkloosheid mede te helpen oplossen. De Directie is gaarne genegen Curaçaosche werkkrachten aan te nemen, en ze geleidelijk te stellen in plaats van de vreemde, mits van onbesproken gedrag, zonder iets op hun kerfstok, en prompt in het werk. Van arbeiders die op het werk komen, wanneer 't hun goeddunkt, en die om een wissewasje, als 't hun goeddunkt, weg blijven, is de maatschappij niet gediend, en kan zij ook niet gediend zijn. Voor 't vlot en geregeld marcheeren van het werk, moet zij op haar werklieden kunnen rekenen.

Dezelfde eisch, als ook op Aruba de Directie van de Lago gesteld heeft. Wat redelijk is.

Wie werken wil, en den kost verdienen, kan er dus werk krijgen.

Doch één ding moet men niet vergeten.

Het aantal ambachtslieden, dat vereischt wordt, is uit den aard der zaak, beperkt. Niet ieder kan dus eischen een arbeid te erlangen in zijn stiel of ambacht. Het onmogelijke kan men nu eenmaal niet vergen. Wanneer men b.v. slechts 25 timmerlieden noodig heeft, ligt 't voor de hand, dat wanneer er zich 50 komen aanbieden, dat deze 50 niet een arbeid zullen vinden overeenkomstig hun stiel.

Maar wel weten wij, dat de Directie steeds bereid en ook genegen is, eenieder een arbeid te verschaffen, zoover 't haar mogelijk is, overeenkomstig aanleg en bekwaamheid.

* * *

Dat ook de kwestie der watervoorziening de voortdurende aandacht van het Bestuur heeft, behoeft wel bijna geen betoog.

Water is een levenskwestie.

En nu wegens de langdurige felle droogte en den geringen regenval de putten zoo goed als niets meer leveren, is men wel verplicht een andere uitweg te zoeken, wil men niet over 'n paar maanden op 't droge zitten.

Men heeft de proef genomen met water aan te voeren uit de Kanaal Zone.

Het Bestuur heeft geprofiteerd van de aanwezigheid van de Lagotanker „Charles E. Harwood" te Colon, en verzocht de tanken te vullen met water uit de leiding in de Kanaal zone, ten einde hiermee de tank op Motet vol te pompen;- niet zoozeer met het doel dit water door middel van de leiding te distribueeren, maar meer als voorzorgsmaatregel voor de bedrijfszekerheid, wanneer de distillatie-inrichting in 't ongereede zou geraken. Door de welwillende medewerking van den Gouverneur der Zone, nam het schip 4800 ton hygienisch zuiver drinkwater in; echter niet alvorens gedurende een dag lang de tanken schoongewasschen en met stoom van de aanwezige gasolinegassen gezuiverd waren.

Wanneer deze proefneming zou gelukken, dan was men voorloopig uit den brand, daar de distributie-gasolinetankers geregeld van hier op en neer varen, en gaarne bereid zouden gevonden worden om een lading drinkwater als ballast mee te brengen.

Doch, helaas, het resultaat was niet zooals verwacht werd. Vrijdag 6 Febr. ll. kwam de gemelde tanker binnen. Bij aankomst bleek het water zoo'n sterke benzine geur te hebben dat 't, voorloopig althans, absoluut onbruikbaar is.

Wellicht dat na verloop van tijd de lucht er af gaat. Volgens verklaring van den kapitein zou men het schip minstens een week lang moeten zuiveren en uitgassen; en daarna zou 't water alleen nog te gebruiken zijn, na een deugdelijk filtreerproces te hebben ondergaan.

Dit alles zou echter danig in de papieren loopen, en de kosten van distilleeren, zooals hier toegepast, verre overtreffen.

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

Toen 'n week of wat geleden, de „Colombia" statig binnenstoomde, forsch gelijnd, massaal bonk ijzer en staal, 'n „Statendam" in miniatuur, zal menige bejaarde Curaçaosche vroegopper, ijsbeerend op den havenrand, oognukkelend hebben gepiekerd: sjonges, sjonges, wat 'n verschil toch met die oude petieterige Kwimschuitjes, onze vroegere Willempjes!

En toch, ge kunt 't gelooven of niet, 't was altijd 'n gebeurtenis, als eens per maand zoo'n bootje binnenliep, en we waren niet zuinig trotsch op onzen Koninklijken West-Indischen maildienst.

En die goeie man, schoon 't 'r niet zoo vlot uitkwam, had groot gelijk, want kan 'r zelf van meepraten, als oud-passagier I klas op den K. W. I. M. steamer Willem II, die 17 Juni 1897, 't zeegat uitging, neus gewend for West.

Wat is dat allemaal al lang geleden, precies 'n droom!

Was toen nog jong, amper 27 lentes. Kwim-booten voeren toen nog van de Prins Hendrik-kade af, en lagen gemeerd langszij 'n steigertje met 'n loodsje 'r op, waarin in 'n hoek 'n partij'tje colli's waren opgestapeld, onder toezicht van 'n waker met ringetjes en watten in z'n formidabele ooren, en 'n kommies met 'n kepi, die op 'n potloodje zat te zabbelen.

Op die Prins Hendrik-kade ging 't echt gemoedelijk toe, zonder eenige rompslomp of aanstellerige formaliteiten; je stapte toen doodkalm aan boord, en eenmaal aan 't varen kwam de I officier je passage-billet en je contanten voor overvracht innen, simple comme bonjour,

Maar op de huidige grootscheepsche Suriname-kade, kom je 'r zoo genadig niet af; daar moet je 't laatste kost'bre uurtje, dat je in 't moederland vertoeft, nog 'ns heel gemoedereerd queue gaan maken voor 'n éénmannig bemand tochtig loketje om je overvracht te betalen, en je pas, en je passage-biljet, en je pokkenbriefje en bewijs van goed zedelijk gedrag te toonen, bij welker ontstentenis van de twee laatste paperassen, je toch 'r zoo gesmeerd doorrolt, alsof 'r geen kou aan de lucht is.

Allemaal aanstellerij, bureaucratisch gedoe, wat me 'n gruwel is!

En tippel je die reuze-loods verder in, dan val je over de uniform-petten met mannetjes 'r onder, die je allemaal met lynx-oogen fixeeren; en zoek je je toevlucht in God's vrije natuur op de kaai, pas op voor die heen en weer wielende titanen-kranen, want bij die minste „faux pas" halen ze je 'r onderuit, zoo plat als 'n scholletje.

Neen, geloof me, dat Kwim-complex op de Prins-Hendrikkade, was nog lang zoo kwaad niet.

Kaptein Nijboer was de schipper van onzen Willem, kwiek goed in de verf zittend schuitje, dat royaal zonder pijp, in de ruimen v/d „Colombia" kon gestuwd worden.

De tegenwoordige Kaptein v/d „Crijnssen" P. de Graaf was toen onze derde stuurman, die o.a. jaren later 't zoo hevig becritiseerde notendopje „Prinses Juliana" sain et sauf over 't groote water koerste.

Aan 'n reisbeschrijving over mijn Willem II - reis waag ik me niet, al te veel is 'r op dit gebied reeds gezondigd door fanatieke dagboekelingen; kort en goed, na precies 30 dagen stoomen liepen we de haven van Curaçao binnen, onder 't bulderen van 't geschut, waardoor we de, „Colombia," ondanks al 'r pompeuse grootdoenerij, toch schitterend de loef afstaken. Maar onze bootsman, was dan ook daarvoor bij 't eerste krieken van dien zonlichten ochtend van 10 Juli in volle actie.

Kattekop, geheel de reis in pufwarm canvas-hemmetje gehuld, stond nu naakt in zijn volle glorie van glimmend staal, met open muil naar de snel-opdoemende forten te grijnzen.

Vuurrrr! sonoorde plots Kaptein's stem van de brug, bootsman zwaaide met edele zwier z'n gloeiende pook, en daar braakte uit terugrollenden vuurmond 'n donderknal, die echo'de over land en beemd, geiten en ezel ensembles in paniek-stemming uiteen joeg, en de nog dommelende Willemstadsche poirters deed prevelen: Goddank, de Hollandsche mail is binnen.

En 'smiddags van dien zelfden dag hadden alle 'r bij geinteresseerden hun brieven en kranten op de huistafel liggen, terwijl je nu na zooveel lange jaren van voorspoed in gigantische vooruitgang, dikwijls dagen lang wachten moet op je mail, ja soms precies op den kop af 'n heele week, zooals 't ons overkwam in 't begin van 31.

Dat gaat toch niet.

Las in een der nummers van 'n December-Maasbode, dat in Rotterdam op Nieuwjaarsdag vier brievenposten en pakket-post zouden uitgedeeld worden.

Hoeveel briefuitdeelingen hebben we hier in Willemstad op Nieuwjaarsdag gehad? want de mailsteamer „Venezuela" was in, en de zakken waren wel degelijk geland.

Las verder, dat met de St. Nicolaasrun, de groote zaal van de Gezellenvereeniging door de directie van 't Rotterdamsche postkantoor was afgehuurd om die overweldigende steeds wassende pakketten-stroom zoo spoedig mogelijk weg te werken.

Dat met de Sinterklaas, Kerstmis en Nieuwjaarsdrukte in alle hollandsche postkantooren van eenig aanbelang tientallen van mannetjes worden aangenomen, om die papieren-berg gesorteerd en weg te krijgen, is genoegzaam bekend.

Nu vraag ik aller vriendelijkst: zou men dat illustre hollandsche voorbeeld hier niet kunnen navolgen, namelijk 'n localiteit huren in die dagen van overdonderende drukte, en 'n dozijn of wat mannetjes werven om zoo gauw mogelijk schoon schip te maken in die chaos van papier met 'n postzegeltje 'r op.

Klaag 'r niet over, dat je hier buiten zelf maar moet zorgen, dat ge je mail behouden in je wigwam tusschen de cactussen krijgt, dat is immers toch maar vechten tegen de bierkaai; maar klaag 'r wel over dat ze hier doodkalm geheel 'n bevolking 'n week lang naar de mail laten hunkeren, want dat kan 'r nu toch heusch niet door, waar of niet?

Zou waarachtig uit m'n hum geraken, wat me hoogst zelden gebeurt, daarom weer fluks met m'n lange beenen in 't centrum van 't jaar O. H. 1897 teruggepolst; en 'k zie 't weer als was 't gisteren, hoe enthousiast ik was dien eersten avond op Curaçao, over de Willemstadsche *electrische* verlichting, want in Rotterdam waren we toen zoo ver nog niet.

Tegen donker kwamen, daar in m'n vaderstad, uit alle hoeken pruimende mannetjes met ladders aanbeenen, om de lange rijen gaslantaarns aan te ploffen.

't Was een van de vele verheugenissen van m'n gelukkige jeugd om trouw tegen donker m'n nog ietwat week stijlloos reukorgaantje plat te drukken tegen 't voorkamer venster om toch maar niets van die feeërieke lichtdemonstratie te missen.

Zware stap van vetleeren laarzen. Daar komt ie! Horretje weg met 'n plof. En ie kwam. Dag baasie! Dag jochie!

Ladderhaken knarsten zich vast in ornamenteele lantaarn-armen.

Een, twee, drie, vier, vijf, nooit meer, nooit minder, ie was boven. Deurtje open. Poef! Roodachtig gasschijnsel zette opeens de behaarde doorploegde trekken van den lantaarnopsteker in vollen gloed. Deurtje dicht. Een, twee, drie, vier, vijf, nooit meer, nooit minder, en ie landde weer op terra firma, zwaaide ladder over linkerschouder, en vetleeren laarzen namen weer hun spurt naar de volgende nog niet anne lichtbron.

Nogeens, dat frappeerde me, die Willemstadsche electrische verlichting als iets hyper-moderns, en ik mailde naar huis:

Beste Allemaal, 't is hier nog zoo kwaad niet in Willemstad.

Lantaarnpalen, waarop onze goeie Hector zoo verliefd is, zie je hier niet, maar allemaal electrische bollen hoog, in de lucht die hun amber - zilverlicht neerpatsen op 't hobbelig eksteroog-irriteerend plaveisel, precies als in Parijs, la ville lumière, minus de hobbelbobbelende keien.

Dat 'r in '97 nog geen auto's door Willemstad's straten wielden, dat haal je de koekoek, de één-cylinder motoren van Dion & Bouton werden toen pas geconstrueerd. De bekende Henri Meyer vertelt 'r o. a. van: „Reed 't „wagentje, dan voelde men elken „krachtstoot van den zuiger, als en „schok door 't chassis varen. Behal„ve de trillingen veroorzaakt door de „botsingen van de ijzerbeslagen wiel„banden met 't rijvlak, kregen de en„thousiaste auto-pioniers gemiddeld „300 opstoppers per minuut in hun „ruggegraat."

Blij, dat ik nooit achter het wiel gezeten heb van zoo'n boksende bolderwagen, wat 'n verschil met m'n kittig Fordje-boy, die absoluut opstopper-proof is, nu vooral op onze pas glad geschaafde wegen.

M'n *eerste* auto die ik zag — want op St. Eustatius kende men die weelde niet — was in Juli 1907 in New York bij de Hobokensche dokken.

Weet nog goed, dat ik tegen 'n heen en weer wiegelende loodsdeur stond geleund, in nieuwsgierige afwachting, hoe ze dat gevaarte in beweging zouden brengen, omsingeld door een gordel van gidsen en witkielen.

Eindelijk na wat venijnig getoeter en ijzergeknars schoot ie met 'n pofschok 'r ineens vandoor. Ik gaf 'n schreeuw van emotie, tot intens genot van wat lanterfantende Hobokelingetjes, maar had m'n zin, had 'm zien starten, — elboogde me toen met 'n allervriendelijkst gezicht door die compacte massa menschenvleesch, en verdween met 'n vaartje in aard's ingewand, in de subway, die me in no time bracht waar ik wezen moest, ten spijt van geheel 't Hobokensche gidsendom.

Waren we op Curaçao nog niet zoover, en hadden we 'r 'n 10 jaar vroeger — in 97 — nog geen enkele auto, of truck of motorcycle, des te meer soepele maismotoren van pezig vleesch en been galloppeerden en draafden 'r voor chique phaetons, en rammelende gammele twee en vierwielertjes.

De buitendistrictsche clergé was over 't algemeen meer hippisch aangelegd.

Otrabandanaren die naar de vijftig loopen, zullen zich zeker nog wel kunnen herinneren, hoe in die dagen Pastoor v. d. Veer van St. Marie, zoo

Zoodat wij dus gerust kunnen zeggen, dat de proef jammerlijk mislukt **is.**

Men kan 't betreuren, maar 't is nu eenmaal niet anders.

In de Panameesche pers is met veel ophef gewag gemaakt van het feit, dat de Gouverneur van Curacao — voor de eerste maal in de geschiedenis — water is komen koopen te Colon, om het onder de „duizenden noodlijdenden" (aldus „El Panama America") te verdeelen. Volgens hetzelfde blad, is „la falta de sanidad, het gemis aan hygiene de allervoornaamste factor van de duurte van het water alhier.

Het water van de enkele schaarsche riviertjes is niet voldoende voor de inwoners, terwijl het grootste deel ervan nog onbruikbaar is, van wege een epidemie, waaromtrent men nog geen verdere bijzonderheden heeft."

Onze Panameesche collega is al bijzonder slecht ingelicht, zooals onze lezers zelf kunnen oordeelen. Wat er gezegd wordt over den sanitairen toestand van ons eiland, zoo gezond bij uitstekendheid, raakt kant noch wal. Te begrijpen is, dat, naar wij vernemen, onmiddelijk van Bestuurswege ervoor gezorgd is, om deze zoo geheel verkeerde voorstelling van zaken tegen te spreken. Gelijk wij reeds zeiden, is 't enkel geschied bij wijze van proef en uit voorzorg, voor 't geval we op den een of anderen dag, door 't in het ongereede zijn van de distillatie-inrichting, zonder water zouden zitten.

Doch nu deze proef, laten we maar zeggen, mislukt is, wat nu? Want iets moet er gedaan, en het Bestuur zal zeker ook niet willen stil zitten.

We hebben het reeds meer meermalen gezegd, dat gezien de onbetrouwbaarheid der putten, en het feit dat men door de putten uit te putten ten bate van de stadsbevolking de buitenbevolking met haar kleine veeteelt en tuinbouw zeer ontrieft, naar onze bescheiden meening, die door zeer velen gedeeld wordt, de eenige radicale oplossing is: zeewater distilleeren, in voldoende hoeveelheid om stad en haven te voorzien.

Dat men op de putten niet rekenen kan, is, meenen wij, toch wel voldoende gebleken. En het gevaar, dat men door den bodem uit te mergelen, zachtjesaan vele hofjes vermoordt, is ook niet denkbeeldig.

Een distilleer-inrichting van voldoende capaciteit is o. i. het eenige middel om alle bestande en komende moeilijkheden het hoofd te kunnen bieden.

Onze actieve Directeur van de Landswatervoorziening zal ons, na de ondervinding door hem opgedaan, wel kunnen voorrekenen, in hoeverre zulk een distilleer-inrichting rendeerend is. Wellicht moge ze meer loonend blijken, dan het steeds maar meer uitbreiden en uitdiepen van de putten, vaak zonder noemenswaardig nuttig effect.

Wij weten niet, welke de plannen van het Bestuur in deze zijn. Dat het Bestuur diligent is en de volle aandacht voor het vraagstuk heeft, daarvan zijn wij overtuigd. En daarom kunnen wij met gerustheid de verdere afwikkeling van deze kwestie aan het Bestuur overlaten.

INGEZONDEN.

Saba, 16th Januari 1931.

To the Editor of the „Amigoe di Curaçao".

Curaçao.

Dear Sir,

Please insert the following in your valuable Paper. My many thanks in anticipation.

We, children and grandchildren at Sàba are wondering what has become of our „Mother" (of St. Martin ?). It is a long time since we have not heard her voice, and we are anxious to know what is wrong and if she is failing to look after the interest of her dear little isolated children.

Does she know of what happened on the night of the 15th of January, p.y. nearby the Government-Guest house, when the Official reception was given on the occasion of the visit of some of the Honourable Members of the Colonial Council at Curaçao to our little island ?

Does she know that it was the „Overseer of the Civil Police" who was stone-drunk that night, who had wanted to make trouble with another agent of Police ?

Does she know that, that agent of Police was „frightened to death" since the Overseer of the Civil Police, had a revolver on him and several times put his hand to his waist just where that revolver was being kept, that, that agent of Police had to report it to the Gezaghebber ?

Does she know, that the revolver had to be taken away from the said Overseer of the Civil Police by his Chief, since he was in such a state of drunkeness as it was not thought advisable to let him wear that revolver as he might do some mischief ?

Does she know, that after the Overseer of the Civil Police was disarmed he went home and he came back with a knife to attack his Chief, the Gezaghebber ?

Does she know, that this same Overseer of the Civil Police has been drunk occasionnally and that during the time of drunkeness has annoyed the Public ?

Does she know, that this same Overseer of the Civil Police is the „terror" of many, if not all in the island ?

Can she remember that it is the same Policeman who was sent here from St. Martin on account of behaving a little bad over there ?

Does she know, that the said overseer of the Civil Police has bragged that nothing can be done with him ?

Does she know, that her little children are saying, that something should be done in this matter ?

Does she know that presently all their trust and confidence have been placed in His Honour the Gezaghebber of the Windward Island for him to everything that he thinks fit in the above case, since he knows of the above ?

Yes mother, we are fearing, that you are failing to do your duty. We really do need a word or two from you to console and cheer us up.

But mother, please do not leave us alone to „paddle our own canoe."

Thanking you once again Mr. Editor for the space allowed.

Yours very truly,

A Grandchild.

BERICHTEN

MISSIE-NIEUWS.

Koperen Priesterfeest.

Morgen, 15 Februari, zullen de Paters, L. VAN ROOY, Pastoor te San Mateo, C GALLE, Pastoor te Montagne, A. v. D. VEEN ZEPPENFELDT, Pastoor te Oranjestad, Aruba, en M. HULSMAN, kapelaan te San Mateo, hun koperen Priesterfeest herdenken.

Onze hartelijke gelukwenschen.

Tienjarig bestaan van den Eucharistischen Bond.

Volgende week viert de Eucharistische Bond van mannen in de parochie van Pietermaai, zijn 10 jarig bestaan. Ter viering van dit feest, begint Donderdagavond een triduum voor de mannen. Dien avond is er om 8 uur lof, met preek van den Z. E. Pastoor GALLE. Vrijdagavond is er om 8 uur lof met preek van den W. E. Pater KOENEN; Zaterdag is den geheelen dag gelegenheid om te biechten.

Zondag morgen is er om half v f een H. Mis voor de mannen, met alge eene H. Communie. Des avonds is er om 7 uur plechtig lof met feestpreek van den W. E. Pater VERRIET, en plechtige wijding van het beeld van den H. Thomas van Aquino, een geschenk van den Eucharistischen Bond.

Kapitein A. F. Borren.

Het verzoek om gratie afgewezen.

De eerste onderteekenaar van het gratieverzoek aan H. M. de Koningin voor kapitein Borren heeft met een begeleidend schrijven van den advocaat-fiscaal voor de Zee- en Landmacht, jhr. mr. van den Brandeler het het volgende antwoord ontvangen:

De ministers van Justitie, Koloniën en Defensie, gezien de op hen vanwege de Koningin verstrekte last en nachtiging betrekkelijke het verzoek chrift van G. H. O. W. v. d. Nagel, wonende te 's Gravenhage in de Sleedoornstraat 28 e. a. om gratie ten behoeve van Alexie Frederik Borren, destijds commandant der troepen op Curaçao, veroordeeld bij sententie van het Hoog Militair Gerechtshof te 's-Gravenhage, dateerend 14 October 1930 tot 1 dag gevangenisstraf terzake van het als bevelvoerend militair aan zijn schuld te wijten hebben, dat eenige bezette plaats door den vijand wordt overvallen;

gezien het advies van het Hoog Militair Gerechtshof voornoemd;

geven aan verzoekers te kennen, dat hun voorschreven verzoek is afgewezen.

(w.g.) De minister van Justitie

Donner.

De minister van Koloniën: de Graaff.

Bij afwezigheid van den minister van Defensie de Secretaris-Generaal

Woltman.

Zooals men weet had kapitein Borren zelf geweigerd een gratieverzoek in te dienen.

Indische Dienst.

Uit de staatscomant:

Bestemd voor uitzending naar *Curaçao*:

Mr. C. F. Gronemeijer, waarn. refer. ten Gouvern. Secretarie te Willemstad, Voorburg; F. H. Sardemann, Gouvernt veearts, Hilversum; H. Meersma, 's-Gravenhage; M. J. M. Gemmeke, Amsterdam, beiden hoofdinsp. van pol.; J. van Driel, agent van pol. 1ste kl., 's-Gravenhage.

Mr. Gronemyer was hoofdcommies aan het Departement van Defensie.

Bestemd voor uitzending naat Curaçao:

H. van Rijswijk, Rotterdam; D. Ederzeel, Amsterdam; J. Chr. Wainrich, Amsterdam; I, J. Hooftman, Amsterdam; G. F. Schalen, 's-Gravenhage; L. G. Gijger, Amsterdam; C. Th. van Beek. 's-Gravenhage; H Groot, Amsterdam; L Jasperse, 's-Gravenhage; G. Postma, Amsterdam; C. van der Moren, Amsterdam, L. Hoogerwerf, Amsterdam, allen agent van polite 1ste kl.

Th. C. van Briemen, Rotterdam: A. Ris, Amsterdam; C. S. Toren, Amsterdam; J. F. Muller, 's Gravenhage; H. A. Schäffers, Rotterdam; A. J. J. van Deutekom, Gravenhage; J. Hengstmengel, 's-Gravenhage; M. P. van Gent, Amsterdam, K. van der Korst, Amsterdam, allen agent van politie 1ste kl.

N. P. V. Afdeeling Willemstad.

GROEP 1.

Op 7 Februari j.l. heeft bovengenoemde Groep haar 5e Padvinders-Bivak voor 't eerst in haar Buiten-Centrum doorgebracht, n.l. in het landhuis *„De steenen koraal"*, daartoe in staat gesteld door de milddadige schenking van zijne Excellentie de Gouverneur van Curacao.

Wel is gebleken tijdens dit Bivak, dat deze mooie daad in 't belang der Curacaosche Jeugd, niet alleen door Ouders, Bestuur en Leiders op prijs gesteld wordt, doch dat de meest geinteresseerden, n.l. de jongens daarover zeer enthousiast en dankbaar waren.

Wat een vreugde, levenslust en werkzaamheid heeft zich tijdens dit Bivak geopenbaard. Hoe kwam tot zijn recht de kerngedachte der Padvinderij: — *Het dienen* — en wat is er door de jongens naast het koken leeren, speltraining en verder Verkennerswerk, hard gewerkt om hun Buiten-Centrum proper en ordelijk achter te laten.

Veel plannen, aangaande de inkleeding zijn gemaakt — zelfs worden er in de Groep—*Witters*—gevraagd—en elke jongen gaat eens snuffelen bij zijne Ouders om dit verblijf aan te kleeden. Ook anderen zullen zelf iets trachten te maken.

Wat zal de toekomst ons brengen?

Kampvuur en 't eten zelf klaarmaken ontbraken ook op dit Bivak niet, evenmin het voor de jongens zoo geliefkoosde spel „Vlaggenroof" terwijl in den vroegen morgen van Zondag een groep der jongens in lange linie naar het kleine kerkje in den omtrek trokken.

De beide gehuurde trucks brachten Zondagmiddag 6 uur een juichende schare naar Willemstad terug.

P.S. Zoo een onzer geachte ingezetenen in 't belang van dit mooie werk zijn steentje zou willen bijdragen en iets zou kunnen missen tot aankleeding van dit Padvinders-Buitencentrum, dan zal dit op hoogen prijs gesteld worden en hij werkt mede in 't belang der Curacaosche Jeugd.

Stuur een kaartje naar bovengenoemde Vereeniging, welke haar Stads-Centrum te Gouv. Barge's Bad heeft, en gij kunt er van verzekerd zijn dat de jongens er als kippen bij zijn uwe gift is ontvangst te komen nemen.

Rep.

Conferentie over de Eucharistische Congressen.

Donderdagavond hield de zeer eerw. Pater VAN DIJK, Hollandsch Augustijn, voor de leden der Jongenscongregaties een schitterende conferentie over de Internationale Eucharistische Conbressen, toegelicht door een serie lichtbeelden.

Pater van Dijk was in Holland een van de groote bevorderaars van het Eucharistisch leven, heeft persoonlijk enkele congressen mee helpen voorbereiden en organizeeren, heeft alles wat hij met zoo'n warme geestdrift vertelt, doorleefd en meegeleefd.

Na een inleiding over de beteekenis der H. Eucharistie kwam hij tot de Internationale congressen, waarvan hij enkele pakkende momenten wist te vertellen, om daarna speciaal het congres van Sydney, drie jaar geleden met zooveel praal gevierd, — zeker een van de meest grootsche — te behandelen.

In een woord schitterend.

Meer willen wij er niet van zeggen. Maandag over 8 dagen 23 Februari a.s. zal Pater VAN DIJK dezelfde conferentie houden voor de leden van den C. R. K. Volkbond en verder alle belangstellienden.

St. Thomaskring.

Zondagavond ll. vierde de St. Thomaskring haar tweede jaarfeest, een prettig, hartelijk, geanimeerd feest. Met voldoening constateerde de Eerw. Pater HULSMAN, Directeur van deze club van Burgerjongelui, dat de leden steeds trouw de vergaderingen hadden bijgewoond; dank ook vooral aan de Eerw. Fraters CANUTUS en RIGOBERT, zijn trouwe adjudanten.

Ernst en luim wisselden elkander af. De Secretaris gaf een keurig jaarverslag, en de Jaszband alsmede enkele heeren van de Isla'sche tooneelvereeniging zorgden voor de afwisseling door enkele voordrachten, die echt er in gingen.

Frater CANUTUS sprak nog een woord van dank, prees Pater HULSMAN speciaal als den eminenten goddienstleeraar van het College. De clou van dezen feestavond was de huldiging van Pater HULSMAN, naar aanleiding zijn aanstaand Koperen Priesterfeest. Een der leden hield namens zijn medeleden een keurig speechje en bood den jubilaris een mooie standaard fountainpen, aan.

Met een hartelijk woord van dank door P. HULSMAN, werd deze feestavond gesloten.

Onze beste gelukwenschen met dit werkelijk geslaagd feest; en onze beste wenschen tevens voor den bloei van deze zoo nuttige vereeniging.

Alg. Ned. Verbond.

De groep Ned. Antillen van het Alg. Ned. Verbond hield Donderdagavond haar algemeene Jaarvergadering in de zaal van den Kolonialen Raad. Nadat de jaarverslagen waren voorgelezen en goedgekeurd, werd overgegaan tot de verkiezing van Bestuursleden.

De Heeren H. M. CHUMACEIRO en S. A. L. MADURO werden herkozen; in de plaats van den Heer mr. W. C. de la TRY ELLIS, werd Pater HULSMAN gekozen, en in de plaats van den Heer mr. P. VAN DER BIEZEN, die wegens vertrek naar de Bovenwinden zijn ontslag nam, de Heer A. M. SCHUTTE.

Tot plaatsvervangende leden werden gekozen de Heeren MANRIQUE CAPRILES, J. RUSTIOE en Dr. SAMSON.

Verder werd mededeeling gedaan, dat het Ned. Schouwtooneel waarschijnlijk in Juni of Juli een reis naar Curaçao zal maken, om hier enkele voorstellingen te geven; terwijl ook de tooneelvereeniging van Emmastad in de loop van dit jaar een voorstelling zal geven.

Volgende week hoopt het Verbo[...] met speciale kinderfilms, waarv[...] men het Theater Ideal heeft afgehuu[...] en die ééns per maand van 5 uur [...] half zeven zullen gegeven word[...] een begin te maken.

Paus Pius XI voor de microfoo[n]

Donderdag, op den kroningsdag [...] Paus Pius XI, werd het Radiostati[...] van het Vatikaan officieel ingew[...] Op dien dag heeft Zijne Heiligh[...] een korte radiorede gehouden in [...] latijn, die over de geheele wereld [...] uitgezonden.

Volgens een bericht van de A[...] zou deze inwijding op Vrijdag pla[...] hebben. Op het Radio program, [...] een half uur zou duren, kwamen [...] voor Marconi en Pater Gianfranche[...]

J. M. Nuñez Roca.

Voor de vele zeer gewaardee[...] diensten door den W. E. G. Heer [...] J. M. Nuñez Roca, Consul van C[...] lumbië alhier, bewezen bij de vo[...] bereiding van de viering van [...] Bolivar-feest te Santa Marta, sch[...] de „Junta de Conservacion y Orn[...] de San Pedro Alejandrino," de g[...] schiedkundige plek, waar de gro[...] Bevrijder stierf, aan Z. E. G. [...] gouden herinneringsmedalje.

Onze welgemeende gelukwensche[...]

Steeds meer ontslag.

De C. P. I. M. is nog steeds [...] 't inkrimpen. Met elke boot gaan [...] enkele Hollandsche employe's weg, [...] dit zal, naar wij vernemen, nog [...] enkele maanden zoo doorgaan.

Men is bezig het hoofdkantoor zo[...] veel mogelijk te mechanizeeren, [...] een aanzienlijke besparing van arbei[...] krachten geeft. Voor onze Curaç[...] sche jongelui en werklieden best[...] er nog steeds gelegenheid zich e[...] plaatsje te veroveren.

Bij het gouvernement zijn een de[...] tigtal inlandsche burgerpolitieagent[...] van de oude garde ontslagen, met [...] oog op de bezetting van enkele po[...] ten zooals Rio Canario, Cas Chiqu[...] e.a. door militaire politie. 't Is [...] tuurlijk hard voor mannen, die sin[...] jaren in gouvernementsdienst he[...] ben doorgebracht, sommigen tot ze[...] 10 à 15 jaren, om ineens ontslagen [...] worden. Waar moeten ze ineens na[...] toe? [om den kost te verdienen vo[...] zich zelf en voor hunne familie. W[...] licht weet het Bestuur er iets op, m[...] het oog op de aanstaande groote w[...] ken, die zullen worden uitgevoerd. [...] mand die zoo lang trouw het gouv[...] nement gediend heeft, en heusch n[...] voor salarissen, die om er over te ro[...] pen waren, mag toch wel een klei[...] voorsprong hebben boven anderen.

De Curacaosche Tijd.

We veroorloven ons hier op C[...] raçao de weelde van er twee tijd[...] op na te houden;

De stadstijd, aangegeven door [...] klok van het Protestansche kerkje [...] de Isla-tijd.

U vindt 't een onnoodige wee[...] — ik ben het volkomen met U ee[...] Bovendien een weelde die heel w[...] verwarring brengt, door het ve[...] schil dat tusschen beide tijden b[...] staat.

Want een gedeelte van de stad, h[...] Gouvernement enz. volgen den sta[...] tijd, en weer een ander deel d[...] Isla-tijd, om de eenvoudige reden, d[...] men de Islafluit beter hoort, dan [...] sirene van de brug om 12 uur m[...] dag.

Op 't oogenblik is 't verschil 7 [...] minuten. 'n Tijd is de Islaklok vo[...] geweest, daarna een tijdlang gelijk m[...] de stadsklok, en nu is ze achter.

In 't belang van vele openbare die[...] sten, en om de bestaande verwarri[...]

---

nu en dan hoog in 't zadel op kittigen telganger door de Breedestraat tiktakte joviaal 'n iegelijk met z'n bolronden Panama groetend, — want 'n helmhoed heeft hij nooit gedragen — om dan in 'n kalm gangetje over de Emmabrug naar Pietermaai te verdwijnen.

En in die Pietermaaische conventkoraal, waar toen nog cocospalmen staag in den onvermoeiden passaat wind ritselruischten was 't soms precies 'n Uitspanning; je viel over de paarden en ezels en zadels en wagentjes, en roetzwarte pastoors-boys met alpargaten en onsnuggerige toeten.

Besloten de soezende grooms er eindelijk toe, hun dorstige rossinanten te gaan wateren, dan kreeg je altijd, mikmak, want met 'n ruk waren ze los, de door 't dolle heene hengsten, steigerden tegen mekaar op, nepen met hun lang gele tanden elkaar in 't trillende vel, sloegen wild achteruit bloempotten en waterblikken te gruizel, totdat ik ze eindelijk onbarmhartig met 'n rijtuigzweep uit mekaar ranselde.

Lobbessen, fulmineerde ik dan hijgend, maak vast nou, ja dáár, zullen jullie nu nooit leeren, om nooit tegelijk met twee hengsten naar de regenbak te gaan; 't zijn geen kanarievogeltjes

Tot de trouwe bezoekers van Pietermaai behoorden in die dagen, Pastoor Frie, die toen 't seminarie van Scherpenheuvel aan 't bouwen was, en Pater van Weerelt, de pastoor van Sta Rosa.

De laatste kwam altijd te paard, en ik herinner me nog heel goed, hoe m'n neus krulde van louter jolijt, als 't hoevengeklepper van z'n prachtig gedresseerde telganger, over 't Concordiaplein resoneerde.

Com bai, pastoor Hosé? — Poco bon, Gu n Pablo! — Kerel, wat praat je al vlot papiaments!

't Frappeerde me steeds, hoe toppunterig, fabelachtig, buitenmatig die goeie St. Rosa sche pastoor transpiseerde, 't spoot 'm gewoon uit z'n poriën met 'n banjirvaartje; vandaar dat je ook op al z'n West-Indische foto's of kieken 'm ziet zitten of staan, met 'n grooten kleffen witten zakdoek in z'n rechterhand, alleen bedoeld, niet als stofzuiger voor z'n geprononceerde neus, maar als zeem voor de staag neérdruppelende zweetdroppels.

Als 't Scherpenheuvelsche muilwagentje van Pastoor Frie zoo nu en dan ná 't ontbijt, in de Pietermaaische koraal voor anker lag, dan kende ik m'n geluk niet, want als 't eenigszins ging, nam ie me mee.

Dook fluks in m'n toen nog brandnieuw rijcostume, sporen in m'n zak, karwats, brevier, rijkappen onder m'n arm, — want 'n ritje op 't kapelaan's paard „Cycloop" van 't naburige Sta Rosa stond dan ook op 't program, — all right, pastoor!

Muil was 'n schat, maar had z'n eigenaardigheden, om geen meer expressief woord te gebruiken.

Als 't netelig moment om te starten was aangebroken dan stond ademloos stil Pastoor Frie met de losse teugels in z'n hand aan bakboord, mijn langheid evenzeer paraat geruischloos aan stuurboord van 't vierwielig vehikel.

Dan klonk 't fluisterend: Een, twee, drie, nou! — Twee ploffen op de hare de kussens, en de muil met alle vier z'n pooten in den lucht, en z'n ooren in den nek schoot 'r van door met 'n 40 K. M. vaartje, berg op berg af, totdat ie hijgend met blaasbalgende schoften ineens al z'n remmen aanzette, en onwrikbaar pal stond als 'n telefoonpaal aan den voet van 't Scherpenheuvelsche bergje, met 'n grijns, alsof ie zeggen wou: J'ij suis, j'ij reste; en jullie kunnen voor mijn par allemaal omwaaien!

Hoe is ie, hoe vin j'm, Paul? glunderde dan steeds triomfantelijk de architect-koetsier.

Nou, pastoor, Bucephalus is 'r hobbelpaardje bij, hoor!

Heb dien goeden, veelzijdig ontwikkelden man eens absoluut ongewild pijn gedaan.

Dat was zoo.

Trof 'm, op 'n winderigen ochtend in de zaal van 't bisschoppelijk paleis.

Na 'n beetje babbelen, lanceerde ie ineens abrupt: Zeg, ouwe jongen, hoe vin je dat? wijzend op 'n groot olie-portret van Mgr. van Ewijk.

Nou pastoor, of 't lijkent, weet ik niet, want ik heb Monseigneur nooit gezien, maar 'r zit iets in wat me niet bevalt, en die hand daar is zeker misteekend.

Weet je, wie dat geschilderd heeft?

Heelemaal niet.

Ik.

Wie? U? God beware me!!

Ja, ik, en zeg nu maar niet, dat je 't toch erg mooi vindt, want dat kennen we wel; 'k ben heusch blij nu 'ns openhartig je opinie gehoord hebben, en neem 't je heelemaal niet kwalijk hoor, beste jongen.

Ik had 'n bedorven dag, die loslippigheid heeft me nog heel lang gehinderd, vooral omdat 't nu juist dien goeden Pastoor Frie trof, den man met een gouden hart, die schreide als 'n kind, toen ik kort daarop naar St. Eustatius vertrok.

Wat is dat toch allemaal weer heel lang geleden.

Wat 'n verkeersagent was, wist men in die fin de siècle dagen nog heelemaal niet, 't liep toch wel zonder zoo'n gemanchetmannetje op 'n piedestal.

Zoo 's morgens tegen half 8 zag je 'n rijtuigje de college-poort uitzwaaien, er in 2 jeugdige slanklijnige fraters, Radulphus en Maxentius, op den bok de toen nog niet grijze Johny, die nu de schoolbus van 't college door de stadsche trafic loodst, op weg naar de Pietermaaische jongensschool.

En tippelde je 'n beetje later den Rooden Weg op, dan moest 't al heel raar loopen, als je Dr. Lens op z'n vurigen prachthengst niet voorbij zag stuiven, en route naar 't hospitaal, om z'n talrijke zieken te gaan bezoeken, of met vaardige hand 't vlijmscherpe operatiemes te hanteeren.

En accurraat als 'n chronometer, zag je trouw tegen bureautijd, de latere gouverneur Nuyens, toen nog lid van 't Hof, over de brug beenen, martiale gestalte, breed geschouderde zesvoeter, van top tot teen in 't smetloos wit, witte schoenen, wit drilcostume, witte helmhoed, donkerblonde snor, huivend over general Boulanger-baardje, every inch 'n gentleman, every inch de keurige gesoigneerde aristocraat.

Herinner me, dat ik 'n keer van de Bovenwinden met 'n barkje op Curaçao aangespoeld, den toen tot Gouverneur benoemden Mr. Nuyens, op diezelfde nog altijd piepende Emmabrug ontmoette.

Joviaal stevende ie recht op me af, — hoe ik 't maakte, — best, — en of 't me convenieerde 'n avondje te komen praten.

Accepteerde met graagte, want gouverneur Nuyens was 'n vlotte causeur; vooral als 't behandelde onderwerp 'm interesseerde, werd ie welsprekend, en 't frappeerde me steeds in al zijn verhalen over z'n jeugd te Westerwoud en z'n studentenjaren, met welk 'n innige piëteit hij sprak over z'n vader, den eminenten dokter-historicus.

Die avondjes, want t werden 'r meer, vóór ik weer met 'n lang gezicht aan boord van m'n barkje klom, zullen me steeds onvergeetlijk blijven.

***

Zou over die goede oude dagen nog heel wat kunnen pennen, maar heb absoluut geen tijd meer, moet gaan verven, rooie cijfers gaan zwarten.

Op z'n plaats is hier zeker 'n vriendeljk verzoek aan den ontwerper van 't roodgroen cijferbord, om toch nooit meer m'n aesthetisch gevoel zoo schrijnend te wonden, door zoo fataal tegen de allereerste principen van 't coloriet te zondigen; — want heusch op 'n Meter of tien afstand was 't precies of 'r op je auto 'n kliekje mislukte haringsla geplakt was, wat nu juist je wagen geen cachet van elegance geeft.

Beschouwde met vakkundigen blik, de keurig gestyleerde rijzige cijfers, en m'n plomp - gefatsoeneerde verfkwast, en schudde pensief m'n peper en zout.

Toen ontspon zich de volgende dialoog;

Victor:

Yes, Father.

Fix the Bath.

Now?

Yes now, and make it snappy!

All right, Father,

want ik had somber-donkere roetzwarten voorgevoelens.

En 't kwam precies zoo uit, want had in no time met dat ongelukkig stompje kwast, meer zwart op m'n door de zon verbrand velletje gesmeerd, dan op die akelige magere pierewieten van cijfers.

Moet je overkomen!

Één ding is zeker, rij morgen naar de politiepost op „de Kleine Berg", om dat zaakje te laten op knappen.

Verstandig, eh?

Ja, ik kan 't heusch niet helpen, hoor, maar zoo ben ik nu altijd.

Finis!

Hasta luego!

JAN PAUL.

San Willibrordo

Febr. 10 '31.

Standart Oil.

De geruchte over de vestiging v[...] de Standard oil zijn weer gehuu[...]

Men heeft de drie eilanden, Cu[...] çao, Aruba en Bonaire bezocht [...] onderzocht, en is nu waarschijnli[...] bezig plannen en brekeningen te m[...] ken. Naar wij uit goede bron ver[...] men zal er wegens de heerschen[...] crisis, voorloopig van de vestigi[...] wel geen spraak zijn. Doch men ve[...] wacht, dat als eenmaal de cri[...] voorbij is, het er wel van zal kom[...] en dat Bonaire dan een goede ka[...] zal hebben. Laten we 't hopen.

Aardbeving te Cumana.

Volgens bericht van de U. P. w[...] er een hevige aardbeving te Cuma[...] en hooge zee te Caiguire Puerto S[...] cre, die onder het volk een groo[...] paniek veroorzaakten. Van persoonli[...] ke ongelukken hebben we geluk[...] nog niets vernomen.

weg te nemen, zouden wij beleefd willen verzoeken, de beide klokken zooveel doenlijk gelijk te houden. Wij willen de weelde van twee tijden liever missen.

In dank ontvangen:

Henri Vlek, de bekende Hollandsche Wijnhandelaar en Distillateur, welks agent de Firma ELLIS en DANIA is, heeft een keurige kalender uitgegeven: *Nederland in Beeld*, 'n sieraad voor kantoor en huiskamer. Alsmede ontvingen we van dezelfde firma een kalender van „Silsa" van de Hartog's fabrieken.

Van den Heer MARIO PINEDO een paar blocknotes, reclame artikel van de bekende *Gloria-Melk*; en van den Heer P. E. PORTILLO A. het Januarinummer van „*The Nash Overseas*".

Onzen beleefden dank.

Pan American Airways.

Deze Amerikaansche maatschappij heeft een nieuwen dienst geopend van Maracaibo via La Guaira naar Port of Spain, Trinidad.

Daarom is de vlucht van Curaçao naar La Guaira vervallen.

Het vliegtuig komt voortaan hier Vrijdagsmorgen om 11 uur aan, om weer terug te keeren om half drie.

Militaire oefening op Aruba.

Maandagavond vertrok van hier H. M. Arend met een detachement Mariniers naar Aruba tot het houden van oefeningen. In den vroegen morgen van Dinsdag werd geland bij Palm beach, en vandaar naar Oranjestad opgetrokken. Bij deze oefeningen was van de veronderstelling uitgegaan, dat een bende opstandelingen zich van Oranjestad had meester gemaakt, daaruit gedreven werden, en zich later bij de Rooi Frances versterkt hadden opgesteld. Van Oranjestad vertrokken daarom de troepen in den loop van den morgen naar genoemde Rooi, waar ook schermutselingen plaats hadden.

De tegenpartij werd gevormd door de op Aruba aangewezige militaire politie en burgerwacht onder commando van Luit. Blokland. De geheele oefening stond onder leiding van Kapitein Ravelli. Tegen 12 uur trokken de troepen naar S. Nicolaas, waar men zich weer op de Arend inscheepte, die om 5 uur op Curacao aankwam.

In een feuilleton zullen we de volgende week een beschrijving geven van dezen tocht.

Kentering.

Wij kennen het bericht, dat de vermelding in de *Staatscourant* meedeelt van de benoeming van den heer mr. B. J. Duetz tot lid van hof van justitie in Curacao alleen uit de dagbaden. Is de de vorm, waarin deze mededeeling geschied is juist, dan is hier dus geen sprake van terbeschikkingstelling van den gouverneur ten einde met de tijdelijke waarneming der werkzaamheden aan zoodanig lidmaatschap verbonden, belast te worden, maar dan geldt het hier een benoeming door de Koningin overeenkomstig art. 150 van het regeeringsreglement.

Wij zouden het zeer toejuichen, wanneer hieruit blijken mocht, dat men ten departemente heeft ingezien, dat de eenige malen gevolgde methode niet juist is. En wanneer onze blijdschap op ondeugdelijken grondslag mocht berusten, dan geldt onze opmerking opnieuw als pleidooi voor zoodanige bezinnnig aan de Punt en op het Plein. Het is toch duidelijk, dat men afwijking van de regeeringsreglementaire bepaling, dat voorzitter en leden van het hof van justitie voor hun leven door den Koning benoemd worden niet kan verdedigen met een beroep op art. 35: de gouverneur voorziet als de belangen van den dienst dit vereischen, in de tijdelijke waarneming van betrekkingen, door den Koning te begeven. Deze laatste bepaling bedoelt blijkbaar te voorzien in een tijdelijken noodtoestand, die wachten op een koninklijke benoeming niet gedoogt, maar daarmee is onvereenigbaar een door de Koningin of door een minister der Kroon terbeschikkingstelling van een uit te zenden ambtenaar, om door den gouverneur voor den tijd van zes jaren bijvoorbeeld met de waarneming van het lidmaatschap van het hof belast te worden.

Het geldt hier een beginselkwestie. De grondzuil voor de onpartijdigheid der rechterlijke macht is haar onafhankelijkheid, waarvoor benoeming voor het leven en onafzetbaarheid, behoudens bepaalde gevallen van lichamelijke ongeschiktheid, wangedrag, onzedelijkheid of grove achteloosheid in de waarneming van het ambt, waarborgen zijn. Hieraan doet het ten opzichte van de heeren mrs. Desertine en Weitjens gevolgde stelsel geweld aan. —

De heer Duetz., wiens benoeming wij hierboven vermeldden is 36 jaar oud, studeerde te Leiden, is ruim zeven jaar meester in de rechten, en sinds einde 1927 griffier te Zaandam aan het kantongerecht.

Politieberichten.

Werd telefonisch aan de Politie medegedeeld, dat er een motorboot liggende aan de „Ruyterkade" ter hoogte van de Bakkerstraat in brand stond.

Aan de politie bleek bij aankomst dat een motorboot No. 16, behoorende aan de firma Mensing & Co. in brand stond. Daar blusschen onmogelijk bleek, omdat de brand te ver gevorderd was, is bedoelde boot door de politie tot zinken gebracht.

De brand is ontstaan door het aansteken van lucifers door een manspersoon genaamd *J. L.* werkzaam bij de firma Mensing & Co.

***

Werd de Politie door een burger gewaarschuwd, dat er iemand in de Maanstraat lag met een gebroken been.

Dr. Winkel is ter plaatse geroepen, alsmede de ambulance-auto. Uit het ingestelde onderzoek is vastgesteld, dat die persoon, genaamd *J. B.*, wonende Schrijnwerkerstraat vertoefd had in de kamer van de vrouw genaamd *A. de D. R.*, en aldaar uit het raam gesprongen, is waarbij hij een been brak.

Hij was eenigzins onder den invloed van drank en is per ambulance overgebracht naar het St. Elisabethgesticht.

***

De vrouw genaamd *H. S.* wonende Middenstraat, werd met een flesch in een harer beenen geslagen, door een persoon genaamd *C.*

Dr. Winkel, die juist in de Punda was, heeft de vrouw verbonden en per ambulance laten overbrengen naar het St. Elizabeths Gasthuis.

***

In de Kuiperstraat, op het balcon van het perceel bewoond door *M. H.*, is een kist kleeren in brand geraakt.

Door de politie en andere aanwezige hulp is alles gebluscht.

Oorzaak onbekend.

Ambtenaren.

Het K.W. schrijft 1 Jan. ll.

Het „West-Indisch detacheeringsbesluit 1930" (Stsbl 380) stelt regelen vast omtrent uitzending naar (Suriname en) Curaçao van rijksambtenaren ter vervulling van koloniale betrekkingen. De uitzending geschiedt voor ten hoogste zes jaar. De uitrustingskosten zijn van f 1500,— maximum tot f 2500,— verhoogd. Na terugkomst met eervol ontslag wordt een uitzendingspremie uitgekeerd van 10% der genoten gezamenlijke jaarwedde; bij overlijden krijgen de erven een op dezelfde wijze berekende uitkeering. Zoo spoedig doenlijke herplaatsing wordt toegezegd en in afwachting daarvan een tweede wachtgeld ten laste der Curaçaosche geldmiddelen.

Vooral Mr. Joekes heeft, zooals wij vermelden, deze regeling zeer toegejuicht en uitbreiding tot gemeenteambtenaren gewenscht. Ook wij gelooven, dat hiermee een stap in een goede richting is gedaan. Men kan het Curaçaosche ambtenarencorps, zooals het goeddeels uit inheemsche krachten is saamgesteld, waardeeren, en tevens van oordeel zijn, dat, nu alles op veel grooter voet is moeten worden ingericht, behoefte bestaat aan meer vakmenschen met grooter ervaring.

De opmerking is gemaakt, dat op deze wijze een ongelijkheid te meer geschapen wordt tusschen ambtenaren en ambtenaren, die hetzelfde werk doen. Dat „te meer" ziet dan op het „West-Indisch Verlofbesluit 1924", dat buitenlandsch verlof wegens langdurigen dienst aan niet-uitgezonden ambtenaren alleen toekent bij een bezoldiging f 3000 's jaars. Wij meenen, dat deze klacht, althans wat het niewe besluit betreft niet gegrond is, omdat de bedoeling natuurlijk is, op deze wijze Curaçao te voorzien van ambtenaren, die het in eigen kring niet heeft, wat de verlofregeling aangaat — wij meenen, dat de zaak zóó moet worden gezien, dat uitgezonden ambtenaren een aanspraak erop hebben hun verlof verlof in hun vaderland en bij familie door te brengen, en dat een voorrecht in het leven geroepen wordt voor ambtenaren met een jaarwedde van f 3000,— en hooger. Zij, die minder verdienen, hebben hierop geen aanspraak, omdat het een voorrecht geldt, dat bovendien in den regel door hen ook niet zal worden begeerd. Hoeveel hoogere Curaçaosche ambtenaren hebben geen kans gezien, hun verlof in Nederland te beëindigen? O.i. is met de nieuwe regeling een einde gemaakt aan een ongegronde kunstmatige gelijkstelling.

Wij herhalen, dat wij met het bovensiaande in niets wenschen tekort te doen aan het *werk* der nietuitgezonden ambtenaren.

9 Januari schrijt hetzelfde blad nog:

Een belangstellende geeft ons te kennen, dat erger dan het verschil, dat het verleden week besproken „West-Indisch detacheeringbesluit 1930" maakt tusschen uitgezonden en niet-uitgezonden ambtenaren, is het onderscheid, dat het schept onder de „uitgezonden" ambteaaren. Hierin ligt zeker een bezwaar, waaraan wellicht alleen te ontkomen is door bij terugkomst na afloop der detacheering ook van de op oude voorwaarden uitgezondenen plaatsing in den dienst van het moederland zooveel mogelijk te bevorderen, voor zoover dezen daarvoor in aanmerking komen.

Boekbespreking.

Een boek, dat reeds in 77.000 families als gids dient.

Het Boek voor Moeder en Dochter.

Volledig onderricht in alles wat eene vrouw als huishoudster en moeder dient te weten.

Bewerkt naar de gegevens van ervaren huisvrouwen, geneesheeren en opvoedkundigen,
door een R.-K. Priester.
6e dr. 75e—84e duizendtal.
Uitgevoerd op goed papier, groot 352 bladzijden.

Dit boekje is vooral aan te bevelen aan die huismoeders of jonge dochters, die niet in de gelegenheid zijn het onderwijs aan een huishoudschool te volgen. Een cursus van verschillende jaren vindt men in dit boekje bij elkaar.

De hoofdindeeling is als volgt: 1e afd. De woning — Onderhoud van huis en huisraad — De kleeding — Bovenkleederen — De nuttige handwerken — De wasch. — 3e afd. De voeding — Ons voedsel — Maaltijden — De kookkunst — Kookrecepten — 4e afd. Moeder en kind — Geestelijke opvoeding van het kind — 5e afd. Gezondheid en ziekte — Gezondheidsleer — Ziekenverpleging — Eerste hulp bij plotselinge ongelukken — 6e afd. Huishoudelijk allerlei.

Geen onzer uitgaven werd door de Pers zoo uitbundig geprezen als deze. Prijs f 1.25.

Dit boek is verkrijgbaar bij de R. K. Boekhandel „St. Augustinus" — St. Thomas-College. Fraters Aruba, Fraters Bonaire.

Het „Wonder van de Marne."

HOE DE DUITSCHE STOOMWALS TOT STAAN GEBRACHT WERD.

DE DUITSCHERS REEDS IN 1914 VERSLAGEN.

Het groote plan van Schieffen.

„Het laatste kanon en het laatste geweer voor den inval in Frankrijk."

Het heengaan van Joffre, den overwinnaar aan de Marne, aldus schreef het H b l d. bij het overlijden van dezen maarschalk, roept die ontzettend spannende dagen van de eerste helft van September 1914 in de herinnering terug, toen de onoverwinnelijk schijnende Duitsche legers in ijlmarschen door België en Noord-Frankrijk aanstormden, de Fransche en Engelsche troepen voor zich uitdrijvende steeds verder naar het Zuiden, zonder ze nochtans te kunnen vernietigen.

De laconieke Duitsche legerberichten van generaal Stein meldden steeds weer, dat een vesting of fort in Duitsche handen was gevallen, een stad bezet, een Fransche linie ontruimd was of een rivier door de Duitsche legerscharen was overgetrokken.

Niets scheen de Duitsche stoomwals weerstand te kunnen bieden of tot staan te kunnen brengen.

Reeds werd de Fransche hoofdstad van nabijheid bedreigd en week de Fransche regeering naar Bordeaux, toen Joffre's wereldberoemd geworden legerorder kort en krachtig de uitgeputte en door den voortdurenden terugtocht gedemoraliseerde Fransche legerkorpsen het vurig begeerde halt toeriep.

Halt! Geen stap meer terug. Sneuvelen ter plaatste of voorwaarts!

De eigenlijke, de ontzettende worstelling onder de muren van Parijs begon.

In een onafgebroken strijd van vijf dagen en nachten viel de definitieve beslissing, al zou de wereldoorlog nog vier jaar duren.

Op 13 September '14 was het bestgetrainde en geoefende leger ter wereld verslagen.

Al drong dit feit in Duitschland en elders pas geleidelijk en veel later tot de openbare meening door.

Wat daarna volgde was slechts uitstel van executie, allen heldenmoed, offervaardigheid en taaie volharding, welke de hongerblokkaden tenslotte de baas werd, ten spijt.

Over dit „wonder van de Marne" is sindsdien heel wat geschreven. De boekwerken over den Marneslag vormen een uitgebreide bibliotheek, waarin de gebeurtenissen van die dagen geleidelijk tot normale proporties werden teruggebracht, fouten van beide partijen werden aangetoond, de ongelooflijke prestaties van weerszijden werden belicht, welke telkens weer aantoonden, welk een zware strijd hier gestreden werd.

Juist thans, nu de dood van maarschalk Joffre ons den Marneslag weer doet doorleven, ligt een boek voor ons, dat thuis behoort in deze bibliotheek. Een Duitsch boek, dat op eenvoudige, bevattelijke wijze de Duitsche débacle nogmaals verklaart en waarin onbeschroomd de vinger op de wondeplek in het eigen organisme wordt gelegd.

Wij bedoelen de memoires van generaal v. Deimling, die zelf aan het hoofd van een legerkorps aan den oorlog heeft deelgenomen.

Deze studie is echter vooral in verband met den Marneslag zoo lezenswaard, omdat de schrijver als chef van de IIe afdeeling van het ministerie van oorlog te Berlijn, in welke afdeeling de opmarsch in geval van oorlog werd voorbereid — 'n functie, waarin hij werd opgevolgd door den lateren generaal Stein, en daarna door Ludendorff — jarenlang nauw heeft samengewerkt met den toenmaligen chef van den generalen staf, graf v. Schlieffen, den ontwerper van het bekende operatieplan voor den oorlog op twee fronten (Frankrijk en Rusland.)

En hoewel deze groote zwijger zich ook tegenover zijn medewerker niet geheel en al uitsprak, vernam deze toch veel van de denkbeelden en gedachten, welke bij zijn chef omgingen, vooral wanneer zij samen, in politiek, slechts door een adjudant vergezeld, in een rijtuigje met twee paarden bespannen erop uittrokken en het terrein ingingen voor de jaarlijksche verkenningen in het grensgebied.

Die gedachten en denkbeelden draaiden om één punt: de vernietiging van den eventueelen tegenstander.

Dit doel lag ten grondslag aan het oorspronkelijk plan-Schlieffen, dat, zooals men weet, in sterk verwaterden vorm, in '14 ten uitvoer werd gebracht: met de massa van het Duitsche leger, aldus was de hoofdgedachte, den gevaarlijksten vijand, Frankrijk, zoo snel mogelijk te verslaan, om daarna de troepen naar het Oosten te werpen tegen de Russen, die intusschen door zwakke Duitsche krachten met de Oostenrijksche bondgenooten in toom zouden worden gehouden.

Teneinde den beslissenden slag tegen Frankrijk snel te kunnen slaan, moet men niet tegen het sterke vestingfront Belfort-Verdun optornen, vooral ook omdat zulk een aanval in front, door de Franschen via België kon worden omvat, maar men moest dit vestingfront omtrekken. Door Zwitserland heen was dit ondoenlijk in verband met het moeilijke terrein, het Zwitsersche leger en de dekking van het industriegebied in het Rijnland.

Slechts de omtrekking door Luxemburg en België bleef over.

Schlieffen, zoo schrijft v. Deimling, was zich het politieke risico van de neutraliteitsschending bewust. Er was echter geen andere weg. Overigens wist ook de rijkskanselier lang vóór het uitbreken van den oorlog, dat een inval in België in de bedoeling lag.

De geheele manoeuvre was gedacht als een groote linkszwending met aanleuning van den binnenvleugel op Metz—Diedenhofen. Vrijwel het geheele westelijke leger moest deze zwenking uitvoeren en bij het voorwaarts rukken door België en N.-Frankrijk elke stelling omvatten, waarin de Franschen zich zouden willen verzetten tegen dezen geweldigen aanval.

Bijzonder sterk en diep geëchelonneerd moest de rechtervleugel zijn: hier zouden twee, drie legerkorpsen achter elkaar één marschweg moeten volgen.

Met dezen sterken rechtervleugel moesten de slagen worden gewonnen, de Franschen steeds weer tot wijken worden gebracht en onafgebroken vervolgd moeten worden.

Hoe ver uithalend graaf Schlieffen de omvattingsoperatie zich had gedach, wordt gekarakteriseerd door hetgeen deze eens tegen v. Deimling zeide: de rechtervleugelman van het oprukkende Duitsche leger moet met de mouw langs zee strijken.

Eenzelfde gedachte komt tot uiting in het laatste rapport van Schlieffen in 1905, waarbij hij aandrong op omvatting westelijk en zuidelijk om Parijs heen: „Beproefd moet worden de Franschen door aanvallen op hun eigen Moezel-vestingen, tegen de Jura en Zwitserland aan te dringen. Het Fransche leger moet vernietigd worden."

Ter bescherming van Zuid-Duitschland moesten slechts zwakke troepen in Lotharingen en enkele landweerbrigaden aan den Boven-Rijn blijven. Graaf Schlieffen hield den opmarsch naar Parijs voor de beste dekking van Zuid Duitschland. En mochten niettemin Fransche strijdkrachten een diversie daarheen ondernemen, welnu des te beter, dan zouden die strijdkrachten ontbreken bij de hoofdbeslissing.

Aldus de opzet

In 1906 werd v Moltké door den keizer tot chef van den generalen staf benoemd.

Sindsdien is àl te veel water bij den wijn van Schlieffen gedaan, meent v. Deimling.

De nieuwe chef van den staf hield weliswaar vast aan de opvatting, dat het zwaartepunt van de operaties tegen Frankrijk moest worden gericht. En ook aan den opzet van den marsch door Frankrijk en België. Maar onder zijn leiding kwam het tot een sterke verschuiving van strijdkrachten naar den linkervleugel.

Terwijl Schlieffen in den Elzas vrijwel geen, in Lotharingen slechts zwakke troepen met defensie taak wilde plaatsen, is bij het uitbreken van den oorlog in den Elzas het 7e leger met drie legerkorpsen en in Lotharingen het 6e leger met vijf legerkorpsen opgemarcheerd, omdat Molkte Elzas-Lotharingen niet prijs te geven.

Deze verplaatsing van krachten was echter slechts mogelijk ten koste van den rechtervleugel, die bovendien nog verzwakt werd, doordat tijdens den opmarsch, afgezien van detacheering van 3½ legerkorps voor Antwerpen. Maubeuge en het sperfort Gevet—twee legerkorpsen en een cavaleriedivisie naar het Oosten werden vervoerd, omdat men de eigen successen overschatte en van oordeel was, dat de groote beslissing in het westen reeds gevallen was.

Wat was op die manier geworden van Schlieffens geweldigen stootvleugel, waarvoor hij „het laatste kanon en het laatste geweer" had opgeëischt, en welken zijn laatste waarschuwing gold toen hij enkele dagen voor zijn dood in Januari 1913 nog ried:

„Macht mir nur den rechten Flügel stark!"

In Sept. '14 bleek die rechtervleugel echter te zwak om westelijk van Parijs heen te grijpen; hij moest integendeel Parijs rechts laten liggen en werd, in plaats van te omvatten, zelf van uit Parijs aan de Ourq door een omvatting bedreigd, welke slechts met de grootste inspanning in een achterwaartsche beweging kon worden afgeslagen.

En terwijl de zwakke rechtervleugel moest terugtrekken om erger te voorkomen, werd de linkervleugel op het versterkte Moezelfront Epinal—Toul vastgehouden en lagen daar acht legerkorpsen doelloos te verbloeden, in plaats, dat zij na de overwinning in Lotharingen op 20—22 Augustus, ijlings waren vervoerd om den rechtervleugel alsnog te versterken.

Nu werd tenslotte een gedeelte ervan gebruikt om het gat te stoppen, dat tusschen het eerste en tweede leger was ontstaan. Waarna de fronten geleidelijk verstarden en, na den „wedloop naar de zee", de stellingoorlog ontstond.

En de uitputtingsstrijd begond.

Wat de Duitsche legerleiding bij haar besluiteloosheid voor oogen zweefde, constateert v. Diemling, was de wensch om overal sterk te zijn. Zoo bleven acht legerkorpsen uitstekende Duitsche troepen op een neven-operatietooneel, terwijl aan de Marne om de beslissing werd gestreden.

Het Duitsche leger, wat oefening en slagvaardigheid betreft, wel het beste leger, dat de krijgsgeschiedenis heeft gekend, moest op het beslissende oogenblik ondergaan, zonder een veldheer te bezitten.

De roem van Joffre is, dat hij het Fransche leger op het juiste oogenblik en op de geschikte plaats heeft weten gebruik te doen maken van de fouten van zijn tegenstander, die tenslotte bezweek onder de mokerslagen der samenwerkende krachten van leiders als Gallieni, Foch en „le pére Joffre."

BEKENDMAKING.

De Procureur-Generaal, Hoofd der Politie in Curaçao, brengt hiermede ter algemeene kennisse, dat met ingang van 1 Februari 1931 de brug „Koningin Emma der Nederlanden" voor rij- en voertuigen weder tegelijkertijd toegankelijk zal zijn van beide zijden, behalve wanneer zij pas voor het verkeer gesloten is en zoolang het gestremde verkeer alsdan nog niet weder normal verloopt, doch dat de Handelskade met ingang van dien datum gesloten zal zijn voor alle inrijvan rij- en voertuigen van de zijde van de brug, het Gouvernementsplein en de Breedestraat.

Willemstad, Curaçao, 31 Januari 1931.

De Procureur-Generaal,
Hoofd der Politie vd,
M. v. DIJK.

3—2

INGEZONDEN.

Aruba, 3 Februari 1931.

Aan den Heer Redacteur
van de „Amigoe di Curaçao".
Curaçao.

M. d. R.

Reeds hebben verscheidenen in Uw veel gelezen blad over ARUBA's vooruitgang geschreven en de nieuwe werken besproken, lof toezwaaiende aan degenen die zulks verdienen.

Ik erken ten volle de nieuwe phase welke is ingetreden in Aruba's welvaart door de tot standkoming der belangrijke werken van Gouvernementswege geprojecteerd, krachtig aangepakt en spoedig uitgevoerd.

De daarmede belast zijnde ambtenaren hebben inderdaad blijk gegeven van doorzettingsvermogen en ervaring. De toegezwaaide lof was wel verdiend.

De ingezetenen genieten thans van de gerieven en weldra zal vergeten zijn het sukkelend gedoe van weleer, de burgerij zich aanpassende aan de nieuwe luxe.

Luxe is begeerlijk en daarom aanstekelijk. Die eenmaal van ongerief in luxe vervalt, went zich meer en meer aan het gemak en wordt veeleischend.

Waar vroeger slechts per zeilschip verbinding met Curaçao bestond is er thans een vlugge, vaste stoomvaartdienst door twee krachtige Maatschappijen in stand gehouden.

Dit nog niet genoeg zijnde, zijn er reeds stappen genomen om per luchtvaart de reeds bestaande vlugge scheepsverbinding te overtreffen.

Waar eertijds het Gouvernements Radiostation de telegraafdienst met het buitenland immer via Curaçao onderhield, is als een paddestoel uit den grond verrezen „The All America Cables Inc", die in staat is in weinige minuten met alle deelen der wereld Aruba in verbinding te stellen. Een groot gerief voorwaar!

Waar niet lang geleden het gemis aan telefooninstallaties menigeen tot onnoodige uitgaven verplichtte om in spoedeischende gevallen communicatie tusschen Oranjestad en San Nicolaas te hebben en men genoodzaakt was zijn toevlucht tot een voertuig te nemen, omdat er geen andere verbinding mogelijk was, is thans met een draai aan de kruk het euvel opgeheven.

Waar nog pas alle chauffeurs en eigenaren van voertuigen steen en been klaagden over den onbegaanbaren, slechten, druk bereden, hobbeligen weg welke de eenigste verbinding te land was tusschen San Nicolaas — het drukste gedeelte van Aruba — en Oranjestad, is er in betrekkelijk korten tijd een breede, geasfalteerde effen, verharde rijweg in de plaats gekomen, ten gerieve van het verkeer en is het thans een genot dit traject per motorvoertuig te passeeren.

Waar nog voor weinige dagen terug bunkers en ongemakkelijke ponten ladingen en passagiers van en naar de alhier aankomende stoomschepen vervoerden, iets waarmee groote tijdsverspilling gepaard ging, boogt Aruba nu ook op een nieuwe, praktische steiger en 'n douanegebouw ten gerieve van de burgerij; en last but not least van den handel in het algemeen en een aanzienlijke vermindering van uitgaven voor het Gouvernement zoowel als voor de Stoomvaart-Maatschappijen.

Er zijn nieuwe voorzieningen getroffen voor de huisvesting van ambtenaren, politie en mariniers. Luxe gebouwen hebben de plaats ingenomen van barakken en van insecten krioelende huizen. Er is niet vergeten voor het gemak der bewoners te zorgen. Vooruitgang zoo waar!

Een overzicht op het terrein van de Pan American Raffinaderij geeft redenen om dat gedeelte van Aruba een stad op zich zelf te noemen. Overal modern ingerichte huizen. Alles hygienisch, alles nieuw.

Het oude is spoedig vergeten. Men went zich aan het nieuwe en makkelijke.

* *
*

Maar als men adhaesie betuigt voor hetgeen door het Gouvernement en kapitaalkrachtige Maatschappen is tot stand gebracht, dan mag men zeker ook niet over het hoofd zien hetgeen door enkelingen is verricht.

Ook particulieren zijn niet achterwege gebleven om een duit in het zakje te gooien, en, al is het met opoffering, mede tewerken de stad te verfraaien door in het centrum van de hoofdstad nieuwe, ook modern ingerichte gebouwen te doen verrijzen.

Men past zich aan bij het nieuwe. Met de oude sleur is gebroken. Zelfs midden in de Districten te Santa-Cruz en Savoneta ziet men overal nieuwe huizen verrijzen, eenige van planken, het meerendeel van cement.

In Augustus verleden jaar werd het Hotel Palace ingewijd.

Initiatief van den ondernemenden, voortvarende koopman Jorge G. de Castro. Persoonlijk had deze de leiding van plan en bouw, en het mag zeker vermeld worden, dat waar vroeger menigeen er tegen op zag Aruba te bezoeken, omdat men niet ertoe te krijgen was van gemak in ongerief te geraken bij een bezoek te Aruba, is door den bouw van het Hotel Palace dit bezwaar geheel vervallen. Hygienisch en tropisch ingericht biedt dit hotel aan doortrekkenden en gasten een aangename verblijfplaats, voorzien van alle comfort en volkomen vrijheid.

Het ruime tweeverdiepinsgebouw, kostbaar en luchtig, is op touw gezet in een tijd dat de meesten de vlerken lieten hangen en de toekomst zeer pessimistisch inzagen.

Handel en Industrie waren een tijdperk van malaise ingetreden en het is juist daarom dat dezen ondernemer eere toekomt voor zijn durf en moed aan den dag gelegd, om het hoofd te bieden aan de sceptische meeningen over den financieelen toestand van Aruba.

En als of dit nog niet genoeg was, heeft de eigenaar het voornemen binnenkort een derde verdieping op het bestaande gebouw op te trekken om in ruimere mate te voldoen aan de eischen van het publiek, tot meerder comfort zijner bezoekers.

Voorwaar een bewijs van moed en zelfvertrouwen.

Wij wenschen daarom dezen energieken man veel succes toe in zijne onderneming.

En nu het neusje van de zalm. Op den 28sten Januari vond de inwijding plaats van de nieuwe TALKING MOVIE met vertooning van de spreekfilm „The big Pond." Het was een al succes.

De eigenaar, de heer Eddy de Veer, alom bekend als zeer sympathiek en kunstlievend, heeft tijd, kosten noch moeite gespaard om Aruba te voorzien van waarnaar het hunkerde en smachtte. Het theatergebouw is geheel verbouwd en modern ingericht.

Waar eertijds een akelig uitziende open loods, als theater ingerichte overkapping, de plaats was van filmvertooningen, is er nu in de plaats gekomen een upto-date Cinemabuilding, met gemakkelijke zitplaatsen in een grote open zaal, luchtig en comfortable.

Alles heeft de heer de Veer aangewend om op oordeelkundige wijze tegemoet te komen aan den wensch van het publiek, en het voor aangename ontspanning een plaats te bereiden, waar men na een harde dagtaak en volbrachten arbeid moreele uitspanning kan hebben.

Met veel moeite werd de electrische kracht, niet zonder groote kosten, van een in de nabijheid zijnde Maatschappij verkregen. Van zuinigheid is er geen sprake geweest om tot een goed einde te geraken en het is te hopen dat het publiek zal weten te beseffen en te waardeeren dat het gebouw daar staat voor het gerief der bevolking en de cinema-vertooningen in niet geringe mate kunnen medewerken tot verrijking van de kennis van velen en tegelijkertijd aan oningewijden een beeld geeft van het leven in de groote wereld.

Wij wenschen Eddy dan ook van ganscher harte GOOD LUCK en GOOD SUCCES. Wel verdiend.

Ook op Sportgebied zijn de particulieren niet ten achter gebleven. Spoedig zal de gelegenheid worden geopend om op ruime wijze te genieten van allerlei sport.

Reeds is er een aanvang gemaakt bij Spaansch Lagoen met den bouw van een reuzengebouw, ten doel hebbende het sportlievend publiek de gelegenheid te geven hunne spieren te ontwikkelen met roeien, tennis, biljardspel, zwemmen en gymnastiek.

Er zal worden verbonden aan deze onderneming een Recreation Hall, waar muziekuitvoeringen zullen worden ten beste gegeven en ook gelegenheid tot dansen bestaat. Van zoo'n ontspanningsgelegenheid deed zich reeds lang het gemis van voelen.

Aan den wakkeren, jongen koopman, de heer J. M. Debrot komt een waardeerend woord toe voor het inrichten van zulk een ontspanningsoord, waar vooral des Zondags, wanneer men met zijn ziel onder den arm ronddwaalt zonder gelegenheid zich op een fatsoenlijke manier te verpoozen, nette lieden dan een plaats kunnen hebben om zich op een nette wijze zich te vermaken.

Want het behoeft geen betoog dat bij gebrek aan gelegenheden tot uitspanning de jeugd zijn toevlucht neemt tot het bezoeken van het Cabaret te San Nicolaas, waar zoo menig jonge kracht, die wanneer het anders kon geen bezoeker van deze plaats zoude wezen, ten verderve wordt gebracht.

Wij hopen dan ook van ganscher harte dat deze Cabaret—instelling spoedig moge verdwijnen, Oorzaak van zooveel lijden.

Zoo past Aruba zich zoetjes en zeker aan het nieuwe en moderne aan. Er is nog veel aan te voeren. Aruba's toekomst is zeker. Ik hoop binnen kort U M. d. R. te doen toekomen ter plaatsing een artikel over ARUBA's Toekomst. Ik ben zeer optimistisch gestemd over de toekomst ván Aruba. Het kan niet anders. De tijd moet komen dat Aruba zelf ook een woordje gaat meespreken. Ik hoop het met geheel mijn hart. Ik heb juist voor mij een koud glaaske bier en bij het beëindigen van dit artikel, drink ik op de welvaart en het heil van Aruba. Het zij zoo!

U dank zeggend M. d. R.

Ursuli Cielo.

Bekendmaking.

De Procureur-Generaal in Curaçao heeft, met wijziging van zijne vaststelling en bekendmaking ddo. 1 November 1930 (Curaçaosche Courant ddo. 14 November 1930, No. 46), alsnog vastgesteld en brengt hierbij ter algemeene kennisse, dat voor het loopend belastingjaar 1931 met betrekking tot de nummer-platen voor motorrijtuigen, rijwielen en motorboten, Na 1 Maart 1931, de kleur der nummercijfers (dus niet het jaartal en de letter) ZWART zal zijn.

Het zwartschilderen der roode cijfers kan desgewenscht kosteloos geschieden aan alle politie-wachten of in het Waterfort, alwaar tevens de noodige inlichtingen worden verstrekt.

Willemstad, Curaçao, 27 Januari 1931

De Procureur—Generaal vd.

M. v. DIJK.

3—3

INSPECTIE van het ONDERWIJS.

STUDIEBEURZEN.

De Inspecteur van het Onderwijs brengt ter kennis van het algemeen, dat aan jongelieden *van bijzonderen aanleg* in of afkomstig uit het gebiedsdeel Curaçao op bepaalde voorwaarden *studiebeurzen* kunnen worden toegekend om in *Nederland* voor verschillende betrekkingen of beroepen te worden opgeleid.

Jongelieden, die voor een studiebeurs in aanmerking wenschen te komen moeten den leeftijd van 12 jaar bereikt en dien van 19 jaar nog niet overschreden hebben.

Ouders, voogden of verzorgers dezer jongelieden verbinden zich om naar vermogen in de opleiding van hun kind of pupil bij te dragen.

De opleiding kan omvatten de voortzetting van het in Curaçao of in Nederland ontvangen onderwijs, aan eene inrichting voor vakonderwijs, kweek- of normaalschool, een Gymnasium, Hoogere Burgerschool met drie of vijfjarigen cursus, school voor M. U. L. O. koloniale landbouwschool en na het afleggen van het eindexamen aan een der genoemde inrichtingen, het volgen en het voleindigen van de studie aan een inrichting voor hooger of ander onderwijs.

De studiebeurs wordt telkens voor een jaar verleend. Verlenging houdt verband met de vorderingen.

De gegadigden worden aan een geneeskundig onderzoek onderworpen. Bijgeval er meer gegadigden dan beurzen zijn, heeft een vergelijkend onderzoek plaats.

Ouders, voogden of verzorgers, die voor hun kind of pupil voor een studiebeurs in 1931 in aanmerking wenschen te komen moet en **vóór 15 Maart a. s.** een verzoek richten tot den Gouverneur gesteld op zegel van f 0.50, waarbij een geboortebewijs wordt overgelegd.

Deze stukken worden op Curaçao gezonden aan den Inspecteur van het Onderwijs, op een der eilanden buiten Curaçao aan den Gezaghebber.

Willemstad, 2 Februari 1931.

De Inspecteur v/h Onderwijs,

1— 3 H. J. A. SCHROEDER.

Mussolini spreekt het Amerikaansche Volk toe.

Woorden van vrede uit den mond van een krijgsman.

Op nieuwjaarsavond heeft Mussolini in het Engelsch een radiorede tot het Amerikaansche volk uitgesproken, waarin hij op de eerste plaats sprak van de vriendschappelijke betrekkingen tusschen Italië en de Vereenigde Staten.

Verder wees Mussolini op de intellectueele betrekkingen tusschen de beide volken. Italië, zoo zeide hij, erkent ten volle al hetgene dat door de Vereenigde Staten verricht is voor een voortschrijdende techniek. Wij kunnen ons, aldus Mussolini, de moderne techniek niet voorstellen zonder de Vereenigde Staten. Zonder de hulp van de V. S. kan de wereld zich niet herstellen van de naoorlogweeën. Hulp is noodzakelijk.

Daarna kantte Mussolini zich tegen de opvatting, dat het fascisme een gevaar zou vormen voor den wereldvrede. Dergelijke beschuldigingen zijn ongemotiveerd. Noch hij, noch de regeering, noch het Italiaansche volk wenscht een oorlog. Ik heb, aldus Mussolini, als soldaat in den oorlog gescho- ten en weet, wat een oorlog beteekent. De verschrikkelijke herinnering aan deze jaren, kan men niet vergeten. Zelfs voor het geval de oorlog slechts tusschen twee landen zou uitbreken, dan nog zou deze heden ten dage onvermijdelijk tot 'n algemeenen oorlog leiden. De cultuur zal in gevaar worden gebracht. De vorderingen der techniek zullen in den toekomstigen oorlog zich nog schrikwekkender dan thans afteekenen. Het doodsgevaar zal niet slechts beperkt zijn tot de strijders, doch de geheele bevolking in gevaar brengen. Italië heeft vrede noodig. Het fascisme wenscht de veiligheid van het Italiaansche volk, in samenwerking met alle andere volkeren ter wereld.

Verder besprak Mussolini de betrekkingen tot Rusland, die van economischen aard zijn. Het fascisme en het bolsjewisme zijn nog steeds antipoden, zoowel in theorie als in practijk. Dat bewezen o.m. de tijdens de derde internationale te Moskou verzonden proclamaties het fascisme tot in den dood te bestrijden.

Ten aanzien van het werkloozenvraagstuk verklaarde Mussolini zich tegenstander van werkloozenondersteuning. Hij prefereert hulp, die gelegen is in de uitvoering van openbare werken, die tegelijkertijd de landscultuur dienen.

De werkloozenuitkeering went de arbeiders aan niets doen. Behalve dan de werkloosheid heerscht in Italië ig alle klassen der samenleving rust en vrede. Alle andersluidende berichten zijn onjuist. Acht millioen mannen en vrouwen staan achter het fascisme. Geen ander regiem in Europa staat op zulk een degelijken en gezonden grondslag.

Ten slotte gaf Mussolini als zijn stellige overtuiging te kennen, dat de vrede bewaard zal blijven.

Generaal Pershing over de „rots aan de Marne"

Een bijzondere correspondent van de North American Newspaper Alliance heeft te Washington met Generaal Pershing, den opperbevelhebber over de Amerikaansche troepen in den grooten oorlog, over maarschalk Joffre gesproken.

In Joffre, zoo zeide generaal Pershing, zal de wereld een van haar grootste militaire figuren en Frankrijk een vurig vaderlander verliezen. In zijn bevelhebberschap over de Fransche legers heeft hij zich als een groot leider gekenmerkt. Als de „rots aan de Marne" heeft hij de bondgenooten voor een nederlaag behoed. Hij bezat een onbegrensd vertrouwen in den Franschen soldaat en hij verstond het een beroep op diens vaderlandsliefde te doen onder de moeilijke omstandigheden. Hij was nooit verstoord of ongewonden en hij had vriendschap voor Amerika. Mijn omgang met hem is steeds zeer aangenaam geweest en het verheugde mij hem mijn vriend te noemen. Zijn dood zal mij het gevoel geven van een zwaar persoonlijk verlies.

Mijn eerste ontmoeting met maarschalk Joffre, zoo vertelde generaal Pershing verder, heeft in 1917 plaats gehad toen hij met de Fransche missie, aan welker hoofd Viviani stond, in Amerika kwam. Ik was toen juist tot opperbevelhebber over de Amerikaansche troepen benoemd.

Ik zag hem terug den 13en Juni van hetzelfde jaar, onder de officieren, die mij bij mijn komst te Parijs opwachtten. Maarschalk Joffre was steeds heel vriendelijk voor Amerikanen en steeds bereid in alle opzichten bij te dragen tot het vormen van het Amerikaansche leger. Ik ben dikwijls bij hem thuis te gast geweest en ik heb kunnen vaststellen hoe gelukkig en gastvrij zijn familieleven was.

Generaal Pershing heeft ook over de vriendschap tusschen de maarschalken Joffre en Foch gesproken.

Joffre en Foch, zeide hij, waren vrienden. Ik heb Foch, met groote verwondering en groote genegenheid over Joffre hooren speken.

Tot generaal Pershing's herinneringen aan Joffre behooren tal van foto's, waar beiden opstaan, welke hij met genegenheid bewaart.

De Verdwazing Nabij.

„Vader" en „Moeder" zijn in Rusland verboden.

In het sovjet-Russische orgaan „Oganjoka" publiceert de volkscommissaris Lunatscharski een artikel over de communistische stad der toekomst. In deze toekomststad mogen alleen mijnwerkers wonen en wel in barakken; ieder volwassene kan over een kamer beschikken, die alleen met een tafel, twee stoelen, een rustbed en een waschtafel nog gemeubileerd worden.

De arbeiderskinderen worden tot aan hun 16de jaar in een staatsasyl opgevoed.

In wettelijk bepaalde tijdsruimten zal den ouders een bezoek aan hun kinderen worden toegestaan. Het kind mag de namen vader en moeder niet meer bezigen. Deze woorden zullen vervangen worden door 't epiteton volwassenen. Voor het bezoek aan hun kinderen worden den ouders passen verstrekt, waarop staat aangegeven uur en dag waarop de volwassene no . . het kinder-asyl mag bezoeken.

Het gezin, schrijft Bunatschatscharski, is een bourgeois begrip — het communisme zal het vervangen door het staats-asyl der toekomst.

Naar de... bewapening.

Bouw van oorlogsschepen op groote schaal. Alle werven hebben de handen vol.

De maritieme medewerker van de Daily Telegraph vertelt, volgens het Hbld., dat particuliere berichten uit Italië geen twijfel laten over de uitgebreide maritieme maatregelen, welke dit land bezig is te treffen, hetgeen verder steun geeft aan de gedachte dat Italië niet zoo zeer naar pariteit tusschen zijn vlootsterkte en die van Frankrijk streeft, als wel naar de opperheerschappij in de Middellandsche Zee.

Italië is, naar men weet, vrij om thans nog meer dan 70.000 ton aan slagschepen te bouwen, daar het geen gebruik heeft gemaakt van het tonnen-quotum, hetwelk 't bij overeenkomst van Washington werd toegewezen; bovendien heeft het volkomen de vrije hand om lichtere strijdkrachten, zooals kruisers en duikbooten, te bouwen, omdat het 't Vlootverdrag van Londen niet heeft onderteekend.

Zoo komt het dus dat op het oogenblik alle scheepswerven in den lande opdrachten van het departement van marine uitvoeren. Gedurende het afgeloopen jaar liet Italië zeven kruisers van stapel loopen tegen Frankrijk één. Het aantal kruisers, welker bouw in den loop van het vorig jaar werd voltooid, bedroeg zestien, waaronder twee kruisers van 10,000 ton en vier van 5200 ton, twee torpedojagers en zes duikbooten. Voorts zijn er nog twee kruisers van 10,000 ton, zes kleinere kruisers, acht torpedojagers en twaalf duikbooten in aanbouw. Zij zullen dit jaar nog gereed komen.

Verder zijn er 22 contracten geplaatst voor den bouw van duikbooten te Monfalcone, Spezia, Genua en Taranto, terwijl de rijks- en particuliere arsenalen met hoogen druk werken aan de vervaardiging van bewapening en munitie voor de nieuwe schepen.